

[Lenger]

sex for at undgå at smitte andre, skal man gøre det for at undgå selv at blive smittet. At der så kan være helt individuelle ønsker om at vide, hvor man står, er selvfølgelig fuldt forståeligt, men en afgørelse, som man må lægge op til den enkelte. Oplysning er ikke mindst af betydning af hensyn til de unge. Derfor må en indsats over for folkeskolens ældste klasser og ungdomsuddannelserne prioriteres meget højt. Vi må være sikre på, at de unge har fået den nødvendige oplysning, før de gør deres seksuelle debut.

For det andet er det vigtigt at oplyse generelt om sygdommen for at undgå nogle af de værste misforståelser om, hvad AIDS er for noget. Det er vigtigt for at undgå diskrimination, for at undgå at sprede unødigt angst og frygt. Faktisk er det temmelig vanskeligt at blive smittet med AIDS, og det kan under ingen omstændigheder ske ved almindelig social omgang. Oplysning er også vigtig for at forebygge, at der på et senere tidspunkt kan opstå et egentligt hysteri, når der bliver flere og flere mennesker, som har sygdommen. Vigtigheden af denne form for oplysning understreges også af en række eksempler, hvoraf det groveste vel nok er beslutningen om i sin tid at smide Positivgruppen ud af Vartov.

Vi lægger stor vægt på, at den fremsatte dagsorden opfordrer til en forøgelse af støtten til AIDS-bekæmpende aktiviteter i en lang række relevante organisationer. Vi tænker f.eks. på Danmarks Bløderforening, som til Sundhedsstyrelsen har fremsendt ansøgninger af størrelsesordenen 1 mill. kr. til bl.a. rejsekonsulent, seminar for smittede og en opdatering af informationsmaterialet. Vi tænker også på Positivgruppen, som ønsker bedre mulighed for psyko-social støtte, og gruppen fremhæver også behovet for lokaler, telefon og andre ting, der er for småting at regne i sammenligning med problemets omfang, og endelig tænker vi på Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske. Efter vores mening vil en af de bedste investeringer i AIDS-bekæmpende aktiviteter, som der også står i dagsordenen, være at gennemføre generelle forbedringer for bøsser og lesbiske, fordi det i sig selv vil fjerne en væsentlig del af den risikobetonede seksuelle adfærd, hvis der opbygges en generel accept, trygge miljøer og kulturelle aktiviteter.

Det giver stof til eftertanke, at netop AIDS-linjen, der er oprettet i samarbejde mellem Sundhedsstyrelsen og Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske, er blevet en succes, for den bygger på en kerne af professionelle, 3-4 stk., og så et halvt hundrede frivillige. Der er altså bonus her for de offentlige kroner, hvorimod det har været vanskeligere at få det egentlige oplysningarbejde op at stå alene på basis af frivillige, og heraf kan vi lære, at man kan få et optimalt samspil mellem professionelle og frivillige, men den lille kerne af professionelle er altså en forudsætning for, at de frivillige også kommer.

Jeg vil ikke komme nærmere ind på nar-kobekæmpelsen, for det vil hr. Agerschou sige noget om senere, men derimod vil jeg til slut sige noget om behovet for øget forskning. De stærkt opreklamerede 6 mill. kr. ekstra, der blev givet for et års tid siden, har jo vist sig at række som en snebold et sted, der ikke står omtalt i Folketingets forretningsorden, og der ligger ansøgninger for det 3-4-dobbelte. Hertil kommer, at der er ansøgninger, som aldrig når ind til Statens Lægevidenskabelige Forskningsråd, fordi forskerne simpelt hen opgiver på forhånd. Samtidig presser nye opgaver, nye behov og projekter sig på. Rådet skønner selv som et minimumstal, at der er behov for 10 mill. forskningskroner om året i tiden fremover, og det er trods alt i forskningen, at sygdommen engang skal finde sin løsning. Den danske forskning er bestemt ikke ligegyldig, for den indgår som en del af et internationalt samarbejde, og danske forskere har vist sig ganske velkvalificerede på dette som på andre områder. Ganske vist var det ikke danske forskere, som fandt frem til hepatitis-B-vaccinen, men de bidrog gennem deres forskning til, at den faktisk blev fundet.

Vi vil aldrig tilgive os selv – jo, det vil vi formentlig nok – men vore efterkommere vil aldrig tilgive os, hvis vi tøver nu. De, der får AIDS i de kommende år, er allerede smittede, og for dem kan vi håbe, at de nye midler, f.eks. AZT og Izoprenosin viser sig at have en positiv og lindrende virkning.

Men det er nu, vi skal sætte ind, hvis vi vil hindre en fortsat eksplosiv stigning i de næstfølgende år, og det er nu, smitten skal standses. Vi mener ikke, at en effektiv indsats alene til forebyggelsen kan gøres billige-re end omkring 120 mill. kr., som også Sund-